

Se sama mainos pyöri televisiossa uudelleen ja uudelleen. Katsoin sitä päivästä toiseen, kuukaudesta toiseen ja tuhrautumiseni ja kaipaukseni vain kasvoivat. Sitä voisi alkaa jälleen liikkua, antaa musiikin viedä, niin kuin silloin ennen. Silloin ennen, kuin valtio lakkasi olemasta ja minulla oli koti. Halusin sinne takaisin. Toisaalta, itsehän olin lähtenyt. Tulin tänne ja rakastuin tähän paikkaan, vaikkei se rakastanutkaan minua. Jotain oli pakko tehdä, mutta en sentään takaisin kotiin halunnut. Olin sentään sen verran mukavuudenhaluinen, että kaipasin varmaa elämää ja taloudellista toimeentuloa. Rouvan kanssa se oli tuntunut mahdolliselta. "Siivoaisit, siivoaisit edes, aina siinä television ääressä", Rouva huokaisi minulle ovensuusta. Hän veti takkia päälleen. Nostin katseeni tv-ruudusta ja katsoin Rouvaa kysyvästi. Ei hän oikeasti voinut tarkoittaa sanojaan. "Tai anna olla, minä siivoan kun tulen. Mutta tämä ei jatku näin" Rouvan sanat jäivät pyörimään päähäni. Ei tämä voisi jatkua näin. Vihainen oven kolahdus sai minut säpsähtämään, mutta pian asuntoon laskeutui jälleen rauha. Vaihdoin kanavaa, musiikkivideoita. Rakastin musiikkivideoiden energiaa. Silloin ennen minäkin esiinnyin. Rakastin huomiota, varsinkin naisten, varsinkin kauniiden naisten. Masentavaa, nousin lopulta ylös. Vedin paidan päälleni ja katsoin itseäni isosta peilistä. Jotain oli tehtävä, tämä ei saanut jatkua näin. "Tekisimmekö tänään jotain rakas?" Rouva oli tehnyt ruokaa ja katsoi pyytävänä. Katsoin tyhjää lautastani. En halunnut tätä, en halunnut häntä, tämä oli ollut pakkoratkaisu. "Ostin jotain sinua ajatellen", Rouva jatkoi ja nosti tuolin viereltä punaisen paperipussin, uudet rintaliivit. Kuvittelin liivien sisään tyttösen, joka toimi myyjänä lähikaupassa. Hän oli viimeisin pakokeinoni. Pakenin Rouvaa pääni sisään. Tavallaan rakastin häntäkin ja hän rakasti minua liikaakin, siitä olin varma. Olin miettinyt lähtemistä. Useammin kuin kerran, mutta Rouva ei pärjäisi. Ja jos lähtisin, minun olisi todella lähdettävä. En saisi olla häneen missään yhteydessä, tai palata surkeana takaisin retkiltäni, ja sitten lähteä uudestaan. En halunnut sellaista helvetillistä epä tietoisuutta edes rouvalleni, mutta en ollut varma kuinka kauan kestäisin sitä itsekään. Katsoin taas sitä samaa mainosta. Shake your body, came to rock on this party. Suljin silmäni. Mihin urani oli kadonnut? En ollut paras, mutta olin hyvä. Olin kyllin hyvä tullakseni paremmaksi. "Minä maksan sinulle kurssin, kunhan nouset siitä sohvalta", Rouva kivahti. Hän katsoi minua lukulasiensa takaa. Istui siinä keittiön pöydän ääressä paperiensa kanssa, firmansa kanssa. Firmansa kanssa hän oli naimisissa, ei minun. Firmansa kanssa hän oli ollut naimisissa entisessä elämässäänkin. Sen takia mies oli kuollut. Rouva ei ollut pitänyt hänestä tarpeeksi hyvää huolta. Nyt hän halusi korjata virheensä. Hän piti minusta huolta, enemmän kuin omista lapsistaan. Lapset eivät pitäneet minusta. Tai eiväthän he enää mitään lapsia olleet. 17 -vuotias tyttö ja 20 -vuotias poika. Ja minä, 26 -vuotias poika. Ymmärtäähän sen. Jos minun rakas äitini, rauha hänen sielulleen, olisi ottanut puolet ikäistään nuoremman miehen, ei kukaan kotikaupungissani olisi ymmärtänyt. Sellaista ei tapahtunut siellä. Olin ohjaaja, en oppilas. En ymmärtänyt sitä, en vain pystynyt käsittämään. Oli niin paljon minua parempia, samassa työpaikassakin. Ja minut laskettiin ohjaajaksi. Tuntini alkaisi vartin päästä kun sali vapautuisi, ensimmäinen oikea tuntini. Olin miettinyt soittolistan tarkkaan valmiiksi. Askelkuviot olivat todella helpot. Olisin osannut ne vaikka unissani. Katselin ryhmäläisiäni ohjaajien pukuhuoneen ovelta, rouvia, samanlaisia kuin minun Rouvani. Halusivat aloittaa terveen elämän. Halusivat saada aviomiehensä uudestaan kiinnostumaan heistä. Halusivat tuntea itsensä seksikkäiksi 50-vuotiaissa vartaloissaan. Edellinen tanssiryhmä purkautui ulos salista, oikea tanssiryhmä. Omaan ryhmääni kuuluvia naisia alkoi valua saliin. Hetkinen, ei sittenkään pelkkiä rouvia, muitakin. Seurasin naislaumaa pienehköön tanssisaliin, ja otin tarkkaan opetellun ystävällisyyttä huokuvan olemuksen päälle. Muistin sentään vielä miten esiinnyttiin. Laskin läppäriini pöydälle salin nurkkaan ja kiinnitin sen kaiuttimiin, niin kuin

tanssisalin omistaja, maanmieheni oli opettanut. "Tervetuloa ensimmäiselle kurssilleni. Olen Zack", esittäydyin. En oikeastaan ollut Zack, mutta se oli eräänlainen taiteilijanimi. Oikea nimeni oli liian pitkä ja aiheutti välillä turhaa hilpeyttä. Katselin ympärilleni salissa. Näin hänet. Hän oli tullut tunnille parin ikäisensä kanssa. Tyttö oli sievä. Olkapäille valuvat vaaleanruskeat hiukset, melkein kullan väriset, mutta kuitenkin ruskeat. Entäpä silmät, niin siniset ja huulet joita teki mieli koskettaa. Hän nojasi painoaan toiseen jalkaansa, venytti toista kylkeään. Aloitin tunnin. Halusin nähdä hänen tanssivan. Tuntien pitäminen oli loppuen lopuksi melko turhauttavaa. Pääsin tanssimaan, mutta se ei tyydyttänyt minua tarpeeksi, vaan janosin lisää. Pidin silti tunteja, ne olivat uusin pakokeinoni. Otin kaikki mahdolliset tuuraukset omien kurssieni lisäksi. Rouva oli tyytyväinen, uhkaili tulevansa tunnille. Rouva ei olisi ollut niin tyytyväinen, jos olisi tiennyt syyn tuntieni pitämiseen. Liisi, Liisi oli syyni. Tyttö johon olin kiinnittänyt huomioni heti ensimmäisestä kerrasta lähtien. Hän oli ollut jo silloin kaunis, nyt hän oli entistä haluttavampi. Katselin häntä peilin kautta ohjatessani tunteja. Ensimmäisellä kerralla hän punastui, hän katsoi pois. Myöhemmin hän hymyili takaisin, katsoi silmiini ja tanssi. Pidin illan viimeisen tunnin. Käytyäni suihkussa ja vaihdettuani vaatteeni, minun oli vielä suljettava salin ovet ja laitettava varashälyttimet päälle. Olin juuri laskeutumassa portaita alas salin ovelta kun kuulin Liisin. "Meillä ei ole enää mitään yhteistä! Koita nyt ymmärtää se", Liisi sanoi tomerasti. "Liisi älä nyt. Sovittaisiin tämä juttu?" Miehen ääni. "Mä en sovi sinun kanssasi enää mitään, se on loppu", Liisi kuulosti itkuiselta. "Mä en halua ketään muita kuin sinut, ymmärrä se", miehen ääni vastasi vihasesti. "Niin sillonkin halusit vain minut, kun menit panemaan sitä vitun ämmää", Liisi kivahti. Katsoin nurkan takaa mitä parkkipaikalla oikein tapahtui. Oma autoni, Rouvan auto, oli parkissa toisessa suunnassa kadulla, mutta halusin varmistaa, ettei Liisillä olisi mitään hätää. "Istu nyt autoon niin mennään puhumaan johonkin", miehen ääni sanoi. "Mä en todellakaan tule, jätä minut rauhaan", Liisin ääni murtui ja hän kääntyi lähteäkseen pois miehen luota. Mies tarttui Liisiä ranteesta ja yritti saada hänet autolleen. Tiputin treenikassini ja marssin keskelle tilannetta. Kiskaisin miehen irti Liisistä. Liisi pinkaisi juoksuun ja katosi korttelin taakse. Hän ei tullut seuraavalle tunnille. Hän ei tullut kuukauteen. Aloin jo menettää toivoni. Luulin etten näkisi häntä enää. Ajattelin jopa lopettaa ohjaamisen, mutta sitten hän oli taas siinä iloisena niin kuin ennenkin, ja ystäviensä ympäröimänä. Liisi odotti minua. Hän istui ulkona rappusilla kun tulin salista. "Kiitos", Liisi sanoi ja nousi ylös. "Ole hyvä", hymyilin hänelle. "Missä olit? Et ollut tunneilla." "En kehdannu tulla", Liisi painoi päänsä. Kosketin kevyesti hänen olkapäätänsä ja hän nosti katseensa. "Sinä olet kaunis, älä ole huonojen miesten kanssa", sanoin hänelle. Hän hymyili. "En mä enää ookaan." Rouva löi esitteen eteeni aamiaispöydässä. Parisuhdeneuvola. "Kaikki ei ole nyt hyvin. Meillä ei enää toimi. Sinä et enää halua minua", Rouva niiskaisi. "Varasin ajan huomiseksi." "Huomiseksi? Lauantai", puuskahdin. "Olisiko sinulla ollut jotain?" Rouva hämmästytti. En vastannut. Lähdin ennen kuin Rouva tuli kotiin. Aika oli varattu seitsemäksi. Kulutin aikaani kaupungilla. Tapasin muutaman kaverin entisestä elämästäni. Yökerhoon me olimme menossa, tarkemmin sanottuna yökerhon Latino-bileisiin, pitämään hauskaa ja tanssimaan. Olin saanut palan elämäni takaisin, mutta nyt halusin sen kaiken. En jaksanut antaa vuosien lipua. Olin tilanteessa jossa meloin kiihkeästi vastavirtaan. Halusin korvata hukatun ajan. Halusin saada muut kiinni, ja nyt ennen kaikkea aioin jatkaa siitä mihin viimeksi jäin. Istuimme vanhaan tuttuun loosiin juomiemme kanssa ja jäimme odottamaan hetkeä jolloin olisi sopivaa siirtyä tanssilattialle. Oli virkistävää vaihtaa kuulumisia, tsekkaila kaunottaria, laulaa hulluntavalla mukana tuttuja kappaleita. Parasta oli tuntea basson rytmi, ja saada se virtaamaan kehon läpi. "Zack?" tyttö pysähtyi loosiimme luo. Se oli Liisi, hän katsoi minuun. Näki kaiken, noilla sinisillä silmillään. "Hei", vastasin. Mitä

muuta olisin voinut vastata kysymykseen joka sisälsi jo vastauksen itsessään? Liisi hymyili, lähti. Myöhemmin seurasimme hänen esimerkkiään ja menimme tanssilattialle. Löysin tyttöni uudestaan ihmismeren keskeltä, ja vedin tämän itseäni vasten. Biisit vaihtuivat, ihmiset ympärillä vaihtuivat, me tanssimme. Tunsin Liisin lämmön ja pehmeiden. Tahdoin lisää ja annoin käsieni vaeltaa. Ovikello soi. Makoilin taas sohvalla, ja mietin eilistä. "No ei tarvitse nousta, minä avaan", Rouva kivahti ja marssi ohitseni ovelle. Ovensuusta kuului kiivasta väittelyä, mutten jaksanut kiinnittää puheenaiheeseen tarkempaa huomiota. Kun kuulin nimeni mainittavan terästäydyin. "Mä kysyn siltä suoraan, et onko se totta!" Miehen ääni sanoi ovensuusta. "Mistä sinä olet edes saanut tuollaista päähäsi?" Rouvan hämmentynyt ääni. Hän oli ilmeisesti jäänyt toiseksi ja myöntymässä. "Mutsi väistä nyt!" Mies sanoi. Kohotin katseeni. Marko, Rouvan poika tuli asuntoon, ja Rouva seurasi perässä. "Vitun mulkku, mitä sä menet iskemään meidän naisia?" Marko puhisi, eikä tiennyt miten olla. Suurin osa hänestä varmasti tahtoi kiskoa minut ylös sohvalta ja paiskata ikkunasta pihalle, mutta Rouvan vuoksi hän ei sitä tekisi. Marko oli iso mies, iso ja vaalea, pitkä, harteikas ja lihaksikas, ja tällä hetkellä myös hieman punainen. "Minä en tiedä mitä sinä tarkoitat", tokaisin ja olin syventyvänäni tv-ohjelmaan. "Sinä olet sekoittanut, minähän sanoin, ettei minun rakkaani käy sellaisissa paikoissa", Rouva huokaisi. "Sun rakkaasi kuuluisi olla mejän faija, äiti! Ja sä vitun latinomulkku, kyllä mä sut tunnen. Äläkä mene enää lähelle sitä tyttöä. Se ei halua sua. Mä todistan vielä mutsille, ettet sä olet pätäkääkään nimeäsi parempi, ja sitten sä vitun siipeilijä lähdet", Marko marssi vihasena ulos ja oli törmätä ovenkarmiin. Vaivauduin naurahtamaan hänen tempoilulleen. Rouvaa ei naurattanut, hän istui sohvan reunalle ja peitti näkyvyyden. Liisi ei halunnut minua. Halusi, ihan varmasti halusi. Olin päässyt lähelle, eikä tyttö ollut käskenyt poistua. Rouva niiskaisi. Yritin katsoa televisiota hänen ohitsean. Olin rakastunut. Halusin Liisin. "Rakas. Sinä et tullut eilen", Rouva aloitti. "Olitko sinä siellä yökerhossa?" Nousin sohvalta ja lähdin ulos. Syksy oli edennyt aivan liian nopeasti. Oli lukukauden viimeinen tunti. En näkisi Liisiä yli kuukauteen. Katoamistemppepuanikaan en ollut uskaltanut toistaa. Rouva oli ollut niin hajalla edellisestä. Olin kyllä ajatellut lähteväni niinä iltoina, kun maleksin toimeettomana asunnossa. Missä Liisi olisi nyt? Voisin sattumalta törmätä häneen vaikka vain kierrellessä kaupungilla. Liisi istui taas tunnin jälkeen ulkona portailla. Odotti minua. "Mä halusin vaan kiittää tunneista, olet ollut tosi hyvä opettaja Zack", Liisi katsoi minuun iloisena. "Kiitos Liisi, mutta mä voin olla muutakin, mä voin olla sun rakkaus, jos sä vain annat", kosketin tytön käsivartta pehmeästi kädelläni ja katsoin tämän sinisiin silmiin odottaen. Liisin ilme pehmeni hieman. "Zack, mä seurustelen, en mä voisi olla sun kanssa." Hymähdin ja painoin pääni. Liisi ei halunnut minua. Seurusteli. Seurusteli jonkun Markon idiootin kaverin kanssa, tai vielä pahempaa Markon itsensä kanssa. "Mä liityin oikeaan tanssiryhmää, joten nämä ovat varmaa jäähyväiset", Liisi sanoi ja vilkuili kengänkärkiään. Vedin Liisin syleilyyni. Hän ei rimpuillut vastaan. Lopulta päästin irti ja katsoin Liisiä silmiin, niin syvälle kuin pystyin. Hänen kauniit, huulikiillosta kosteat huulensa olivat kutsuvasti raollaan. Suutelin tyttöä ja tunsin lämpimät, hieman tahmeat huulet omillani. Liisi jännittyi käsivarsillani ja työnsi minut kauemmas itsestään. Pudisti epäuskoisena, hämmentyneenä päätään. "Anteeksi", sanoin. "Ei se mitään", Liisi mutisi ja puri huultaan. "Ei siitä tulisi mitään", hän sanoi ehkä puoliksi itselleen ja kääntyi lähteäkseen. Katsoin hänen menoaan. Ihminen, jonka läsnäoloon olin perustanut oman olemiseni viimeiset kuukaudet, käveli pois elämästäni. Tähänkö se nyt loppui? Liisi oli herättänyt minut, lähtisin. Hakisin tanssiryhmään ja toteuttaisin unelmani. Ehkä myöhemmin saisin vielä tilaisuuden Liisinkin suhteen. Oloni muuttui hetki hetkeltä kevyemmäksi. Mikä minua enää sitoi mihinkään?